

FESTA

NOSTRES COL·LABORADORS

L'ALBERT PIERA

Poc ne podem dir d'aquest jove poeta i amb lo poc que'n podem dir podriem omplir-ne columnes i més columnes per les consideracions que'ns sugereix l'immens amor a la Poesia i a Catalunya que arboren l'ànima d'en Piera.

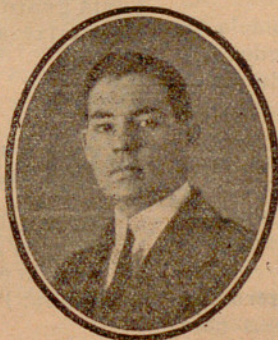
Sols compta vint anys i en fa tres que marxà al estranger i mai havia agafat la ploma per a cap treball literari, fins que, ausent de la patria, sentí naixer l'afició al conreu de les lletres per les que tingué sempre gran afició.

I allà, lluny de la seva Catalunya, sentint parlar no més en llengua estrangera, brollà la deu de l'inspiració i's consolà de la seva ausencia cantant amb belles estrofes, l'amor, la natura, i la patria tal com li rajaven

del cor i amb la parla que sentí en el bressol, amb aquella parla que's un tros de la patria que'ns emportem quan d'ella ens allunyem i que's tant dolç, tant aconso-lador poder parlar i en Piera, fent-ho sobre el paper, es comunica i està espiritualment sempre amb nosaltres i entre nosaltres.

FESTA ha sigut on primer han vist la llum els seus treballs que tant sovint frueixen els nostres llegidors; FESTA es un dels seus amors i FESTA que sab lo que val l'Albert Piera i que sab on arribarà li

diu: amunt, sempre amunt, que amb la seva joventut, els seus mèrits i amb el seu gran amor a la terra on nasqué pot arribar a esser l'orgull de la patria que tant estima.

Albert Piera

LA CALAIXERA

Aquella veïa calaixera, l'avia l'havia heretat de la seva mare, i era quelcom més que un moble. En ella hi llegia tot el passat, cada volta que obrí els calaixos. Cada cosa que hi guardava remembrava un ser volgut, un fet de sa vida... i es tan afalagador evocar, a les portes de la mort, els jorns de la infantesa... Es com si en plè hivern, entre un seguit de jorns plujosos en que l'aire glaça l'alè al parlar, d'aquells jorns en que 'l fret se fica per les escaletes de portes i finestres, d'aquells dies, en fi, que semblen interminables per la llargada de les vetlles, de sopte n'esdevé un, en que'l sol rialler dona vida i claror a totes les coses, fent pensar en la primavera amb llur seguici de coses belles... les flors gemades i oloroses, els aucells que xerroteijen, ben segur, paraules de lloança al creador que'ls envia aquell sol feconde que retorna l'alegria i l'amor.

Però els nets no les entenien aquestes coses. Aquells rosaris de plata que la patina del temps havia mig engrogueït; aquells escapularis arnats; aquella estampa enquadrada amb puntes de ganxet feta amb fils daurats i que el temps havia ennegrit; aixís com un llibre devocionari de fulls aspres i grocs; i mil i mil coses que l'avia guardava, del temps de l'antigor, eren coses velles que s'havien de donar al drapaire, coses que feia engunia de tocar de tan brutes.

—Avia per que les guardes aquestes coses?— preguntaven.

I al sentir aital profanació, aquella tancava el calaix d'una revolada, rondinant anatemes contra'ls *descastats*.

Per això els calaixos permaneixien tancats i mai els volia obrir.

Però els nets, en Manel i la Maria que aleshores tindrien 20 anys ell i 16 la noia, estaven encuriósats per saber lo que més hi havia i a voltes pregaven i pregaven en và, acabant—vistes les negatives—per riurese'n de la velleta, que feia 'ls possibles per disimular la frisança que això li produïa.

—Caps de pardal, caps de pardal—els deïa. Si pensés que no heu de posar seny, més endevant, quan ja les batalles de la vida us haigin donat lliçons, que us serviràn de experiència, m'enfardaria.

—No t'enfadis avia ensenyens aquelles coses tan boniques que tens a la calaixera, cuita.

I a la fi la convencien i els calaixos, un després de l'altre, eren oberts i els ensenyava coses que als nois els desilusionave'n.

—Veus, aquest Crist. El regalà una germana de la meva avia, que era monja; aquestes flors eren de la corona de quan la teva mare feu la primera comunió. I mentres mostrava'ls objectes, prou se veïa que's sentia transportada, però els nets, com que no veïen les flors, sino trocets de drap desformats, bruts, esclafien en una riallada... i s'havia acabat la sessió com sempre, com el rosari de l'aurora.

Els nets, se feren grans. Els pares els veïgeren casats i aclucaren els ulls veient que llur raça's perpetuava. L'avia lluità fins al darrer moment però no s'escapà a la inexorable llei.

—Mira Manel,—li digué un dia la Maria, mostrant-li la calaixera. Els corcs fins avui l'havien respectada però ara ja s'hi atreveixen.

—Doncs crémala si't sembla—digué aquell amb indiferència.

—Mai, això mai. Es un objecte venerat. Jo també m'hi delecto llegint en ella, el temps passat, i mira, fins me fa recordar allò que tan ens deïa l'avia.—*Quan ja les batalles de la vida us fossin posar seny, quan tingueu experiència, no us en riureu de lo que guardo a la calaixera.* Jo, en el calaix de dalt, junt amb aquelles flors de roba desformates i ennegrides, hi guardo les úniques sabatetes que va portar la filleta del meu cor...

No pogué continuar, les llàgrimes li lliscaren per les galtes i se li feu un nús a la gola que li privà la paraula.

—Doncs fes-la arreglar, abans els corcs no s'en apoderin del tot.

—La meva filla, de la que n'he de servir la memoria, sense tenir-ne ni un mal retrat. ¡Oh, lo que jo donaria per tenir un retrat seu!

—No la va retratar mai el teu marit?

—Una sola vegada, poc abans d'agafar el garrotillo però, en Jaume va dir que li havia sortit malament i sols ne tregué una copia, que volia esqueixar, però que l'avia li va pendrer.

—I'l teu marit no t'el clixé?

—El va rompre. Afirmava que un aficionat pot fer coses mal fetes, però no tant.

—Ja es estrany que l'avia no l'hagués guardat a la calaixera...

—Ho he buscat, he regirat, però en và.

El fuster comparagué per a adobar la calaixera, i amorosament la Maria anà treient els calaixos. Al treurer el de baix, i deixar-lo demunt dels altres, reparà en un paperet que's gronxava aguantant-se en l'escaleta que deixava la fusta del fons i la post del calaix. Ho mirà i, ¡Deu!

—Filla, filleta meva—digué omplint el retrat de besos. Ja t'he trobada, ja t'he trobada.

El fuster se la mirà, sense entendre-ho, com tampoc els nets, no entenien temps enrera, que l'avia guardés coses que per rès servien en la veïa calaixera.

FRANCISCO FREIXAS.

PRIMAVERA

Ja, l'un darrera l'altre, han pres comiat els jorns grisos i curts de l'hivernada i en un esclat de vida ha despertat Natura: Primavera es arribada.

Deixeu-me estar dessota l'emparrat bò i escoltant el cant de l'aucellada, el goç, mig adormit al meu costat, i a l'hort, jugant alegre, la mainada;

les dònies al safreig xerrotejant i del pou la politja grinyolant quan pujant l'aigua va a estrebades fortes;

els papellóns, volant de flor en flor, i jo... esperant que vingui un altre amor a revifar mes il·lusions mig mortes.

SANTIAGO COSTA ROCA.

El Rajàh

Feia una setmana que el «Palais d'ETE» contaba dos nous parroquians; el tipo, la pell bronzina, el cabell d'un negre antracita pujat i ells ulls fondos prenyats de reflexes enigmàtics, descobrien la rassa oriental. Un gros brillant, les esplèndides propines, les notes pagades sens mirar-les; foren causa de que ningú's sorprengués al corre la veu, de que's tractava d'un príncep de la Índia que viatjava amb el seu secretari.

No cal dir que totes les dònes se'l miraven amb ulls d'infant davant l'aparador d'un confité; ells fent càs omís d'aquesta admiració sopaven o millor dit mullaven els llavis amb una copa de *Pomery* i vinga encendre cigarrets d'un fum dens i blavós, fins que a les tres demanaven els abrics i deixant un duro a les mans del *groom* que'ls hi portava, se'n anaven cap al hotel on ocupaven les millors habitacions.

Els irisats reflexes de les innumerables joies i bellesa de la *Gitanilla* deixaren admirat i sorprès al públic. Molt s'havia contat, respecte a la rica presentació d'aquesta estrella que feia la seva reaparició, després d'una triomfal tournée per Amèrica, però la realitat ofuscava aquells programes i cartells que tothom creia fills d'una exageració del reclam.

Aquell dia el rajàh i el seu acompanyant no soparen sols; la florista a una lleugera indicació els hi havia presentat la *Gitanilla* mentre un bitllet de cent pessetes passava dissimuladament a les seves mans. A les tres despedint-se de la seva nova amiga sortien de concert.

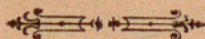
Aquella dòna que hipnotisava els públics, no pogué dormir; de la seva vista no podia apartar-se aquell dit d'un color terrós adornat amb un brillant motl més gros que cap dels que ella tenia; eren les dugues de la tarda quan la minyona després d'uns discrets cops donats a la porta, entrava amb un petit paquet embolicat; ses mans tremolaven al obrir-lo. Més ¡oh desilusió! lo que creia un estoig amb una joia se convertia amb una elegant i senzilla bombonera de plata; amb aire displicent va aixecar la tapa; barrejats entre els bombons, se destacaven una targeta amb lo nom de príncep de Ramayana i el brillant del seu insomni. Sos llavis modularen un somriure de triomf i sa imaginació comensà a treballar per a llençar un altre home a la ruina.

A la nit següent amb els ulls llambregant de goig veia el príncep en la seva cambra, agenollat a sos peus demanant-li una almoina d'amor...

Al despertar-se sa sorpresa fou gran al trovar-se sola; el cap li pesava i els seus membres obeïen lentament, a la voluntat...

Els diaris de la nit portaven amb lletres grosses i a la primera plana el següent epigraf:

ROBO DE LES JOIES D'UNA ARTISTA
PRINCEP APATXE
INFRUCTUOSOS TREBALLS DE LA POLICIA
JOAN BAGUENY.

Núm. II del Concurs literari

«Preguem als nostres llegidors que posin tota l'atenció en aquests treballs i es guardin nota del judici que'ls mereixin a fi de donar en el seu dia llur opinió per a premiar el que siga considerat com a millor.»

Flaires de llegenda

I

...I vingué un jorn que la terra s'embolcallà d'una blancor immaculada i semblava talment que els àngels haguessin escampat la seva puresa per tots els recons de la Judea. Les montanyes apareixen com en esclat de vida nova, enamorades del cel, més anyoradices d'aquell sol que les daurava i d'aquella munió de pastors i dozelles que guardant remats seguïen joiosament el camí d'eix somni que'ns enlluerna.

I desafiant la solitud misteriosa que l'envoltava, la pastorella seguia amunt... amunt... com sombra de llegenda florida en la blancor, cercant quelcom que li pertanyia, quelcom que estava unit amb la seva existència... un anyellet. ¡Oh la bona pastora! Una engruna del seu remat havia fugit, atret tal volta per un amor més pregón que el d'ella, i are, pot ésser estaria tremolant de fret sota un arbre qualsevol per falta d'un abric on aixoplugar-se; i la pastora corria... corria en mig la catifa immensa, pura, imposada per una força misteriosa que li deia: Es més enllà... es més enllà...

I fou quan una estrella més lluminosa que les de la nit aparegué en l'Orient que la pastora sentí uns càntics que anunciaven la pau als homes i gloria a Deu en les altures, i caminà encare amb més dalit fins que lassa caigué davant d'una cova d'on sortia un vesllum de celistia. ¡Oh la pobra pastora! Tenia a son davant el temple que embolcallava el misteri impenetrable del Deu fet home i ho ignorava; tenia a son davant la Vida i no gosava entrar-hi; tenia por, una por feconda vers lo desconegut; una por que la deixava allí retuda. De sopte un home li tocà dolçament l'espatlla; ella l'esguardà com a una visió que portava en ses mans l'emblema de la primavera, i somrigué; i els dos ensemps somrigueren entrant dins la cova. A dins trobà a la ovella descarriada als peus d'un Infant ros fent-li de cobricel, i a son davant hi havia una dòna, la mare del Nin, que la mirava apareixent envoltada d'una auriola puríssima, indefnida.

I la pastora sentí que els llavis li tremolaven, que les cames no la podien tenir, i flectant els genolls en terra besà respectuosament el front de l'Infantó...

Era la primera, després de Josep i Maria, que besava al Rei del cel i de la terra.

II

I el temps seguí sa cursa inextricable arretant en son si plançons de vida, per lo qual els infants esdevingueren homes, els homes se tornaren vells, i els vells després de les esgarifances de la última hora coneixeren la fredor de la tomba on tot resta en oblit, on mor la gloria terrenal per comensar una vida nova... eterna...; sols les montanyes eren les mateixes, sempre en esclat de

Carnet de Societat

vida, passaven les hivernades, es fonien les neus al bès del sol, ressorgien les pastures, i els re-mats, pastors, rebadans i donzelles passaven en corrués immenses, sempre rient, sempre alegres.

I la pastora vagaba encar per plans i serres apoiada en son bastó, fugint de tota cosa, cercant com sombra vespertina la solitud en els sots ferèstecs on solsament s'hi oïa de tant en tant l'esclat d'alguna riallada perfúm d'un idili de joventut; i cada jorn esdevenia més trista com si sofrís el mal de l'anyorança, i cada jorn envellia més i li tenien més por la gent senzilla de l'encontrada.

¡Que n'es de trista la vellesa quan es fruit d'una joventut sens amor! Els dies son grisos i passen lentament en mig la soletat sens un sol que els il·lumini, i aquell còs abans rublert de vida queda aplastat per sempre sentint demunt seu una força que l'empeny al lluny... al lluny... fins que defalleix, i cau.

Mes la pastora no era aixís; ella havia estimat baixant els ulls sots el pes d'un somriure i l'escalf d'una besada, ella havia sentit amor a un Infant tendre com un anyell i rós com una espiga, més ara ja no'l veia ¡quí sab on era! i la pastora s'anyorava, s'anyorava i no en volia cap més d'home... no els volia veurer...

III

Semblava talment que el riu Jordà hagués desbocat ses aigües en mig de les montanyes. Una multitud immensa es destacava en llunyania avensant lentament i arrengrarats sorgint de tant en tant en mig d'ella resplandors maravoloses mai vistes en la solitud de les serres, mentres s'oïa un murmull que tan podia ésser de festa com de revolta...

I la pastora ho veigé, i corria .. corria sentint dintre seu una veu que li deia que allí trobaria al Nin, única font que podia apaigabar la seva anyorança, i saltava els marges amb delit, sens cansar-se, punxant-se mans i peus dels quals ja en rajava sanc viva; i al últim hi arribà com folla esperitada, i es feu pas entre tota aquella gent fins que veigé... ¡oh que veigé la pobre pastora!

Un Home caminava penosament amb una creu a l'espatlla, coronat d'espines, banyant son rostre gotes de suor i sanc... i tot aquell poble reia veient-lo sofrir, tantsols a son darrera hi anaven algunes dones amb la cara esllanguida i els ulls amarats de llàgrimes. Llavors fou quan els esguards de la pastora s'obriren a la veritat, i conegué al Nin, i volia abraçar-lo, volia ajudar-lo a portar la creu, més l'Infant devingut Home li donà una mirada tant fonda, tant penetrant, que sols ella la comprengué...

I tot aquell poble seguia amunt... amunt... sols la pastora sanglotava encar en aquell lloc, i sanglotant la vida li fugia.

Després la terra s'emboicallà de tenebres, els morts sortiren de llurs sepulcres, els llamps fendien l'espai... i es que floria la llegenda sublim per la qual l'humanitat fou salvada, per la qual el fill de Deu morí per dar-nos la vida.

MIQUEL SAPERAS AUVÍ.

=El dissapte passat va despedir-se de nostre il·lustrat públic en el gran teatre de *Nerón* la primera tiple lleugera senyoreta Theodora Culebrini, la que després del drama *En el puño de la espada*, cantà d'una manera admirable *Los Golondrinos* de Becquer, *La mort del escolà* del mestre Nicolau i els *Segadors d'enguany*.

En mig d'una ovació delirant d'aplaudiments li foren presentats, per tres servidors de la U. P. F. vestits a la *Federica*, un calçat nou de dotze pessetes i mitja el parell, una navaja d'afeitar i una racció de badella amb pèsols, regalo de la empresa.

Lo teatre com sempre, plè de boniquesa i elegància de nostra bona societat.

=A les tres de la matinada i amb el tren de carga de la línia de Granollers a Sant Vicens dels Horts, va sortir air més que depressa per La Espluga de Francolí, a comprar castanyes bordes, la distingida senyora de Tortellà. Li desitjem un bon viatge.

=Una numerosa comissió de senyores i senyoretetes de nostra aristocràcia, han llogat la plassa de la Llana per donar una corrida de *braus*, per a millorar la situació del Montepío dels pintors de catres.

Aquesta serà presidida per la marquesa de Malpàs, la senyoreta Berta de Carlos i el xato de Algeciras. Segons diuen ja no queden sillóns d'orquestra ¡per a despatxar, lo que fa creurer amb l'èxit de la festa.

=Ha passat a millor vida, després d'haver donat moltes ensopegades durant el transeurs de la seva llarga malaltia, el molt ilustre senyor don Pau de Ballecas i de Giralt, primogènit dels marquesos de la Selva.

Amb tant trist motiu portaran hàbit de Sant Josep de la Montanya la major part de les famílies de la aristocràcia catalana, entre aquestes, els marquesos de Sant Joan Despí, els barons de Falset, de Parets, de La Bisbal i de Vic. Els comtes de Barcelona, de Argensola, de Calaf i de Sant Andreu de la Barca, la baronesa de Montmeló, la marquesa de Sant Martí de Sarroca i la comtesa de Sant Pere de Riudevitalles.

Enviem a tots ells la expressió del nostre més gran condol.

=Dijous vinent, si no plou, donarà blanc d'Espanya a la cuina de casa seva la baronesa de Sant Martí de Provencals.

=Proximament es ballarà un fandango sense castanyoles a casa dels barons de Roqueta.

=Ha sigut desmamat, per no poguer pagar la dida, el noi gran dels senyors de Mollerusa.

=Es troba malalta de migranya la marquesa de Queralt.

=A prè cédula d'onzena classe el comte de Calonge.

=Avui menjaràn ànec els senyors de Sallent.

Santiago Roy

La Mare de Deu de la Llimona

La cambra era fosca, encofornada; solsament rebia aire i claror d'una minúscula finestra que donava a un esquifit cel-obert de parets velles i humides. En un recó hi havia un llit i arrambades a la paret dugues cadires amb el seient esbotzat.

Quanta miseria passaven els estadants d'aquell pis!

Ell, en Joan ja feia quatre setmanes que estava sense feina; ella, la Quima, des de'l part, que no tenia gaire salut i gastava més amb remei que lo que guanyava els dies que podia trevallar; i com que ja anaven endarrerits amb les malalties, va acabar de fer feix el trobar-se tant temps sense feina.

Estava de malestruga el bò d'en Joan; tant trevallar tants afanys per a poguer portar un mós de pa a casa, tan desvetllar-se perquè rès hi faltés i sempre foren debades els seus esforços! No podia, no podia amb tanta càrrega: els guanys eren justos, els gastos cada dia, crexien i a voltes quan creia haber pogut espantar la miseria, una malaltia, un *paro de feina* el tornava a aclaparar.

Amb el temps que eren casats ja habíen canviat de quatre pisos per no poder pagar el lloguer i a cada canvi hi deixava quelcom de lo seu: en l'un la calaixera, en l'altre els matalassos, fins que no li quedà rès; rès més que la taula i les posts de banc del llit!...

Aquell dia estava desconhortat en Joan.

Tenia la menuda malalta ja feia alguns dies i el metje havia dit que estava de cuidado, que era greu la malaltia i li havia receptat una medecina que tenia de pendrer cada dugues hores. Estaba astorat, veia a la seva menuda malalta i no tenia cap cèntim, ni sabia d'on treure'l; no tenia rès, no més miseria;... fam!... I neguitós, com un lleó engaviat, que no pot valdrer's de la forsa, no sabia fer altre cosa que anar i venir de la cambra on jeia la seva filla malalta.

Pobrissons! per a distreurer-la, per que no's sentís del mal, la seva mare la feia jugar amb una nina: Oidà!... ho hagués sigut una nina!... solsament podia jugar amb aquella de fusta, tan estranya i mal girbada, que si la tenien era per que el drapaire no n'hauria donat rès, semblava com una Mare de Deu d'una llei estranya: en el bras esquer hi portava el nen Jesús, en la mà del altre, que era esquerdat, sostenia una cosa rodona com si fos una llimona, li mancava el nas, l'or del vestit ja no's veia, ni s'aguantava dreta i casi els corcs se la acabaven de menjar... Aquella imatge de cara farrenya que feia por mirar-la era la nina de la seva filla!... De quina faisó la besava la pobrissona! Quantes de coses no li contava!... L'enbolcallava amb el mocador i li feia fer la non non. Més avui no en feia cas de la joguina, tenia febre, desvariejava i amb el desvari els demanava aigua, pa,... que tenia gana!... i en Joan anava d'una banda a l'altre del pis, maleint la seva sort i no sabent que fer en aquell cas tan horrible.

—Sents?—li deia la dòna.—Té set... porta aigua.

—Si no tenim foc!...—crerà ell desesperat.—Vols dar-li freda?...

La Quima arrencà en un plor i es posà a besar la boqueta de la menuda amanyagant-la per a que callés, per a que no demanés rès, puix que

rès podien dar-li, i en Joan atuit, sense saber que resoldrer, ni on fer cap, per a tenir llenya, diners... i per que calia comprar la medicina; es quedà aturat devant d'aquell quadre dolorós i també li espurnejaren els ulls.

—Filla meva!—crerà la Quimeta,—no, no't moriràs no ho vui que't moris... i tindrem diners... i serem rics... i et podrem curar... i tindràs joguines, moltes i millors que aquesta,—deia en l'inconsciencia del seu dolor.

En Joan no sabia que fer, aquelles paraules de la dòna se li clavaven com claus dintre el cor i eren com una befa a la seva miseria.

—Tinc set!...—tornà a cridar la malalta.

—Sents?...—li digué la dòna mirant-lo suplicant.

—Reconxo!—crerà en Joan desesperat.—No ens faltirà rès: tu ho has dit Quima, serem rics... o... si no!

—Que té set!—insistí.

En Joan d'una revolada agafà la nina de dins del llit, s'en anà a la cuina i amb el gavinet i a cops de martell ne feu estelles: encengué foc... i a la poca estona entrava novament a la cambra portant triomfalment una tassa d'aigua fumejanta.

—Té, fes-li pendrer.

—Oh!... mercès Joan!... filleta beu... es aigua! es la vida!

Are jo surto... sents?... vaig a veurer si hi ha qui em dongui feina... o quelcun benefactor que s'compadeixi de nosaltres,—digué en Joan amb cara ferrenya.

—Si, ves, ves, i que Deu t'ajudi.

Ja feia hores que anava esma-perdut per els carrers, no sabia ni on era, ni per on havia sortit de casa; en el seu atuitment no més pensava en la noia i la veia esgrogueida, flaca, amb els ulls envidriats; morint-se.

S'escaigué que, al passar per un carrer estret i fosc on maquinalement mirava els aparadors de les botigues, el soptés veurer a casa d'un drapaire una nina igual a la de la seva filla. Rès... pensà en Joan... Quines coses de tenir exposades, una figura igual com la que feia poc n'havia fet estelles, uns quadros vells, arrecades rovellades, plats trencats, roba arnada... ves amb lo que's guanyen la vida!...

Mes per això si algún dia tingués diners, encara la vindria a comprar aquesta nina; hi ha moments que fins em sap greu d'haverla cremada, tants anys que tenia!... quan era noi ja la veia per casa... al menys deu esser dels avis... potser dels besavis!... qui sab?... era tant vella!!

—Quant ne deuen voler? Si ho preguntés per si un dia la pogués comprar?

I en Joan entrà dintre la botiga.

—Quant ne volem d'aquesta figura—va preguntar.

L'anticuari va mirar-s'el de cap a peus i va respondrer-li amb sequetat per a acabar aviat la conversa.

—Sis centes pessetes!

—Que dieu?... Cent vint duros!!!

—Que'n teniu cap per a vendre?...

A n'en Joan els ulls li fugien de les conques, es mirà astorat a l'home i a la imatge... i arrencant en un gran plor, fugí de la botiga i es perdé entre les penombres d'aquell carrer estret i fosc.

LLUÍS AYMA.

Comentaris

Quan se varen publicar les Normes ortogràfiques del Institut d'Estudis Catalans tots els qui no ens creiem amb prou ciència per a inventar un sistema per a nostre ús particular, vàrem respirar satisfets. Per fi, pensàvem, ha quedat solucionat l'intrincat problema de l'ortografia de nostra llengua. El que vulgui escriure el català no tindrà, com fins ara, d'improvisar-se filòlec, ni haurà d'estar continuament fullejant els nostres grans escriptors per a seguir llur autorisat exemple; pràctica aquesta última que no feia sovint altra cosa que acabar de confondre l'enteniment, perquè, a qui creure quan dos Mestres, en nostre concepte igualment intel·ligents i savis, seguien un criteri diametralment oposat? I com escriure quan trovàvem usades pel mateix autor dos gràfics diferents?

Tots aquets penosos treballs, tots aquets duptes, feliçment s'han acabat. Ara no tenim més que seguir fidelment i amb tota confiança les Normes, per a poguer-nos alabar d'escriure correctament el nostre idioma, perquè, qui s'atrevirà, pensàvem aleshores, a posar en dupte la competència i autoritat del Institut?

I que anàvem equivocats, pobres de nosaltres! Encara era molla la tinta que havia estampat les Normes, que començaren a aparèixer articles i més articles detractant-les, declarant-les amb més o menys claretat una etzegallada, un banyol atentatori a la nostra dolça parla.

Ultimament s'ha publicat un llibret amb l'atrativ titol de «Consells pràctics per escriure en Català». Afanyós de rébrer ses il·lustrades ensenyances vareig adquirir-lo.

No daré pas la meva insignificant opinió sobre'ls tals Concels, perquè no he pensat mai que el conèixer algunes llengües estrangeres sigui suficient per a dar-se fums de filòlec, ni dongui prou autoritat per a estampar amb lletres de motllo les propies opinions lingüístiques, sino que posant-me en el punt de vista d'aquells a qui van dirigits, «als catalans de més ínfima instrucció que vulgan escriure en son idioma natural», vull fer algunes consideracions que la lectura del llibre em sugereix.

La primera condició que, a mon judici, deu tenir un escrit d'aquesta mena es prestigi, autoritat. Perquè, com que «els catalans d'ínfima instrucció» a qui va dedicat, no poden, per falta de coneixements, judicar, aquilatar les regles que en ell se donen, han de refiar-se de la confiança que els hi inspire l'autor de l'obra.

Doncs, bé. Els «Consells pràctics per escriure en Català» son anònims.

I ara jo pregunto: entre uns Consells anònims o les Normes del Institut cap aont se decantarà el lector imparcial, «d'ínfima instrucció» que no pot tenir sobre aquest punt criteri propi?

Se'm dirà tal vegada: i les vint-i-una opinions que van al fi del llibre, no son de firmes prou conegudes?

Induptablement. Però, es que s'en pot deduir res a favor dels Consells amb lo que expressen les dites opinions?

Notis, en efecte, que dels trenta-vuit escriptors a qui s'ha demanat parer, tretze, no han tornat resposta; quatre, s'han excusat de manifestar

llur opinió; i dels vint-i-un que contesten solsa-ment cinc estàn del tot conformes amb els Consells del incògnit autor. Tots els altres setze alaben molt la bona intenció del qui ha publicat el llibre, mes l'un no està conforme amb lo dels accents, l'altre divergeix d'opinió sobre la pronunciació de la *xeia*, el de més enllà pensa diferent sobre l'article...

No fa pena que els catalans no ens poguem arribar a entendre per a unificar nostra ortografia?

Suposem que, per desgracia, les conclusions aprovades el dia de cap d'any, la diada de la llengua, hauràn quedat arreconades sense que els que més podrien fer per a convertir-les en hermosa realitat s'en tornin a recordar, però si per sort no fos aixís, i es volgués discutir la possibilitat de concedir lo que es demana, al ser en aquella conclusió que diu: «que per a exercir qualsevol càrrec públic a Catalunya sigui obligat conèixer perfectament la llengua catalana parlada i escrita» no podrien exclamar:—Senyors catalans, fassin el favor de posar-se d'acord de com s'escriu el seu idioma i allavors serà hora de que nosaltres l'aprenuem!

I si ens diguessin això, podríem fer altre cosa que abaixar la cara avergonyits?

ALEX BOIX.

EL MEU VILATGE

Els records que jo en tinc del meu vilatge
van esvaint-se ja, com de les roses
la dolça faire va esvaint l'oratge.

Quan mon cor el recorda, s'entristora...
Es lluny d'aquí, molt lluny, lluny com les coses
que forja l'ilusió i l'ànima adora.

A voltes esplaiant ma fantasia
l'imatge esguardo del volgut vilatge
i el veig tot plè d'encís, plè de poesia...

La casa aont vegí la llum primera;
els arbres aont jo, entre'l brancatge
mirava d'abastá alguna niuera;

el riu que'ls camps feconda; el bosc; la prada
en la que crec oí tendra complanta
d'un xival que hi pastura la remada,

m'apareixen amb tal esclat de vida
amb tanta realitat i amb vritat tanta,
que després de visió tant esquisida,

que ha portat al meu cor dolça gaubança,
de mon ànima s'allunya la ventura,
ma pensa trista queda i sent recança

de no pogué esmentar més maravelles,
la fantasia meva el vol detura,
tristos mos ulls, mig-clouen les parpelles...

I finida del tot ma delectança,
me resta l'impresió d'un vol d'aucelles
que veig desapareixe en llunytanança...

MIQUEL GUINART.

FESTA

La capella del bosc

I

En el bosc d'Arrosàda
hi ha una capella.
La capella entre'ls arbres
¡qué n'és de bella!

La sopluja amb sos braços
un roure vell,
amb sos braços tot fulles,
verdós mantell.

Boi teixint belles malles
l'aura al voltant
d'aital prèsa gelosa
la và lligant.

En odor folls se fonen
els romanins,
li ofereixen llur baume
els geçamins.

Diu l'erbei a la molsa:
—Cobreix-la tu;
bé pot l'aura voltar-la
com tu ningú.—

Ii

La capella de fusta
té a dintre un sant:
és Sant Roc; sa ferida
va al gós mostrant.

Del poblet d'Arrosàda
n'és lo patró;
porta vesta amb petxines
i un llarc bastó.

La capella és a l'arbre
molts segles fa:
diu que un jorn va penjar-la
sant ermità.

Puix la pesta prenia
llavors com foc.
—¡Oh, salveu-nos, va dir,
sàlvens Sant Roc!

I com aigua que's llença
a un fogueral.
fou la plana guarida
d'aqueix fèr mal.

III

Entre branques penjada
apar un niu:
niu d'eterna niuada,
hivern i estiu.

Aucellets els qui'l volten
són tendres cors:
agraits allí hi tenen
els llurs amors.

Pel matí i al capvespre
el bon pagès
per sos fills i sa esposa
mormola un res.

Allí amor ferm se juren
si han de partí
els aimants: allí's donen
el primer sí.

I les velles i'ls jaïos
trèmuls de mans
entre precs fan memoria
dels temps d'abans.

PERE MONTFORT.

ECOS

Per fi al passar per davant d'aquells quatre fustots que destorben el pas de l'acera, m'ha sorprès el sentir-hi novament a l'altra banda de la bastida el martelleig anyorat de les eines del treball. M'ha semblat el deixondiment de la casa, de la carcanada de la casa, que's desperta d'un somni llarc i pesat.

I al ésser enfront de la porteta que du al seu damunt aquell lletreret que diu: *Se prohibe la entrada*, he mirat a dins amb curiositat. Apoiat en una columna hi he vist un obrer amb els braços plegats. Ha mirat encí i enllà i ha obert de cara al sol la boca considerable en un badall cançoner.

—Gana?—m'he preguntat.—Mandra?

No ho sé però'm temo que més endins es devia badallar de moltes maneres.

**

Encare'ns queda quelcún home digne. Encare'ns queda una esperança a la Casa Gran. I aquesta esperança la fundem incondicionalment en la persona del més aixerit, de la *cúspide*, de tots els nostres regidors, el gran Colominas, d'ençà que hem sapigut que dit senyor mai de sa vida, ni quant era petit, s'ha deixat bateïjar, ni ha deixat bateïjar als seus fills. Això son homes! I diu que per are a casa seva tots bons, gracies a Deu. *Bueno*; això de *gracies a Deu* se'ns ha escapat a nosaltres.

Ben execrable i escandalós contrast forma amb ell un altre regidor que per desdita milita sots la mateixa bandera del primer. Aquest es el senyor Mesa de qui s'ha arribat a sapiguer que de tant en tant anava a missa. ¡Ave María Puríssima! I per si no s'ho volen creurer fins hi ha qui cita que va oir missa el dia de la jura de la bandera. ¡Mare de Deu, Mare de Deu! Que se'n pot esperar d'un home així? Si fins apostaria, ¡valguem Deu! doble contra sencill que aquest ha estat bateïjat i tot.

Es precis esbrinar lo que n'hi haigi de vritat de tot això. Es necessari! I si's confirma... *cortar por lo sano* que diuen els castellans, que'l que té la poca vergonya d'anar a missa, ja es capaç de tot.

Ah! I ens alegrem de que a can Colominas segueixin bons, gracies al diable. (Jesús, Maria, Josep!)

**

En un dels cines del aixamplis hi ha debutat un *cèlebre* actor i autor. No creiem que aquesta *celebritat* s'hagués enmotllat en l'esquifit marc d'un cine de veïnat.

Nosaltres ho deplorèm, no pel cèlebre actor i autor, sinó pel públic, d'aquest benèvol públic que quedarà servit amb aquella colecció de *Telenes arriba y abajo*.

L'eterna qüestió del nostre teatre

Un volgut i respectable company de redacció exposava en el darrer número de FESTA, tot comentant la festa d'homenatge al Círcol de Sans, les seves opinions sobre l'eterna qüestió del Teatre Català, que mou molt de soroll però fa molt poca comèdia.

En un dels paràgrafs diu entre altres coses: «A Barcelona hi ha un públic per a omplir un teatre on es representin obres catalanes.»

I jo crec amb ell aquesta afirmació categòrica. Havent'hi, com hi han, autors i actors de Teatre Català, que manca doncs si verdaderament existeix un públic? L'amic creu que una voluntat, un home que s'exposi. Jo crec que quelcòm més; un *empresari*.

Però, aquest *empresari* no surt perquè, com diu bé l'amic Freixas, *no vol exposar-se*, desconfia del públic.

I perquè ha de desconfiar-se d'aquest públic català que està mantenint pels innumerables teatres de Barcelona temporades castellanes? Existint aqueix es evident l'existència del primer. Existint a Barcelona un públic de teatre, lo mateix ha d'existir en un teatre on s'enraoni castellà que català.

Tota aquesta propaganda furibonda que's ve exercint en pro del Teatre Català, la crec tan inútil com mancada de raó d'esser. En ella s'imposa el Teatre en català com una tessi de patriotisme. Ella s'avergonyeix de que no hi haigi un públic que ompli aquestes tontes i estantices tentatives de Teatre Català. Deplora que una allau humana's precipiti en una plaça de braus, en un music-hall, en una sala de cine i deixi buida la sala del nostre teatre. Però aquest plany no es exacte perquè no es aquesta mena de públic corromput el que ha de sostenir una temporada catalana, sinó el públic que assisteix a les representacions castellanes, quin ja està més depurat de gust per al teatre.

Per altra part, al teatre no s'hi va ni s'hi ha d'anar per patriotisme. Al teatre s'hi va, diguin com vulguin els intellectuals, i sobretot avui, no més que per a divertir's-hi i passar-hi un rato o la tarda del diumenge. Cal fer notar, per xò, ara que som aquí, que aquets que tant alardeijen de patriotisme i que venen a dir que, malgrat el gust respectiu, s'hauria d'anar cada dia al Teatre Català no més que per a protegir-lo, son els que's queden a ballar a la Societat Catalanista A o B i en sortint diuen quatre fastics del govern i de la bandera espanyola i's queden tan tranquils sense pensar que aquella tarda s'ha representat *Terra Baixa* o *Patria* davant d'una quarentena de persones i entre els que s'hi contenen uns quants castellans. Aixís vaig poguer experimentar-ho en l'última temporada del meritíssim Pous i Pagés en aquell teatre que ara s'ompla diàriament amb aquelles indescencies dites en català i les bruticies de la Jordi.

El públic d'avui (inútil fer constar que n'excluim aquesta colla de *catalaníssims* (!)) disfruta de les obres lleugeres, que fassin riurer, i amb força espectacle, lluminaries, luxe de presentació, riquíssima vestimenta, bombos i platerets

ressonants i bon esplet de dones i pantorrilla. Aquest es el públic d'avui i an ell deu adaptar-se un *empresari* que sàpiga el valor d'una pesseta i que davant d'aquesta, pososi als seus gustos particulars els d'aquella colla d'insurrectes que fan cúa al peu de la *taquilla*.

Per xò crec inútil que vulgui sortir un *empresari* poc comerciant que intenti fer reviuir les nostres obres clàssiques dels insubstituïbles decorats amb parets emblanquinades, quatre cadires de bòga, les dones (les mateixes en totes les temporades) amb el gipó i els homes amb gec i barretina... Perquè el públic d'avui necessita mirallets com les aloses.

Un *empresari* poc artista i molt comerciant que s'adapti al modernisme poc culte, crec que deu ésser el que obri una temporada de Teatre Català. Un *empresari* que'ns dongui en català aquesta sèrie de bestieses que mantenen un públic en qualsevol teatre de Barcelona (no s'entengui la frase en el sentit recte d'una traducció) i comèdia, molta comèdia i poc drama.

Llavors tindrem teatre en català; i acomodades les circumstancies a les representacions catalanes, podrè exigit al *empresari* en nom de l'autoritat... artística, que de tant en tant fassi florir els seus programes amb els noms dels nostres prestigis, Guimerà, Carrión, Gual, Puig i Ferrater, Iglesias...

Entenemnos, eh? *no més que de tant en tant*. Doncs ja sabrà l'*empresari*-comerciant que si en els seus cartells s'hi destaquen cada dia amb lletres de pam els noms d'aquestes eminencies fracassarà inevitablement, car tampoc ignorarà que'l públic actual al teatre vol *divertirs'hi* i no *instruir's-hi* ni, molt menys, encaparrars'hi.

D'aquí que jo cregui estèril la sort del nostre Teatre abandonada en mans dels que ara'l prediquen: propagandistes principals, autors, i homes de lletres patriotes. En les dels primers perquè per a propagar i emprendre's un *negoci* teatral, es necessita estar deslligat d'antipaties i personalismes envers tal o qual autor, estar deslligat de dretes i esquerres, de normistes i d'antinormistes, etc., etc. En les dels autors perquè no més procuren la representació de llurs obres respectives; i en les dels darrers perquè mai voldran adaptar-se a l'estupidesa del públic.

I, ho repetim, la sort del nostre Teatre l'ha de salvar un *comerciant* que sense altres mires que'l calaix propi s'avingui a totes les condicions que'l públic li imposi. I quant tindrem les orelles del nostre públic acostumades a sentir enraonar en català als nostres actors, llavors podrè intentar de depurar-les per a escoltar les obres artístiques del Teatre Català. Obres que son la única aspiració nostre, car si no es possible que'l nostre Teatre s'escampi en la propia llengua com ho fa el castellà, per exemple, es molt natural la creació d'obres extraordinaries dignes d'ésser traduïdes en tots els idiomes. I d'aquestes obres ne tenim i'n tindrem més encara; precisament per xò, per la demasia d'obres fortes, es fa difícil una temporada catalana.

I no's titllin aquestes idees d'antiartístiques. Potser quelcun propagandista entusiasmada dirà que per haver-hi teatre català sense art es més honorós que no n'hi haigi.

Deixemlo dir; es tracta de que hi haigi Teatre Català. El Teatre Català, com tots, ha de mante-

FESTA

nir-se del públic. Doncs mana el públic, que no ho es d'artista.

SANTIAGO GRAS.

LA LAIETA

En Manel Riucorp estudiava l'últim any de la carrera. La dispensa en que vivia estava situada en el casc antic de la ciutat, en un d'aquells carrers on Febus sols hi brillava per la seva absència entretenint-se no més en daurar els terrats convertits en parcs zoològics, mentres els empedrats passen la vida sens anyorar-lo ni envejar-lo puix ignoren el plaer de ses carícies.

Una botiga que mostra l'aparador ple de puntes de Bruseles més o menys autèntiques, petita com una caseta de bany i coquetona com el *boudoir* de la dama més *encopetada*, regentada per la una barcelonina de pura sang, alegre l'aspecte d'aquelles contruccions, que segles enrera s'hagueren horroritzat al sentir les fresques rialles d'aquella ufana rosa posada al mig d'un camp plè de gatoses i escardots.

En Manel, acreditant la procedència, es a dir mostrant-se digne fill del poble més xafarder de la Costa Brava hi matava moltes hores convertint les pells dels veïns en finíssimes tiretes, ajudat per les blanques i afilades dents de la dependenta, l'alegría en persona que havia posat son niu en el carrer de Bellpuig.

Arrivà el Maig i amb ell s'anaren amortiguant aquelles rialles tan plenes de sonoritat i harmonia; s'acostaven els exàmens i s'havien d'aprofitar els minuts i els segons. Un dia en que el cel era blau com fantàstica bòveda feta de turquesa de dimensions infinites, en que les orenetes dibuixaven en l'espai capritxoses espirals i en que el sol semblava (per equivocació sens dupte) volguer penetrar en aquella tenda, va apareixer rebosant de satisfacció en Manel amb el títol d'advocat sota'l bràs.

El llavis de la Laieta tan sols dibuixaven un lleu somris quan els veïns li tiraven alguna floreta, que moltes voltes anava acompanyada de martiritzanta espina. Els seus ulls apagats, tan sols s'iluminaven quan al aixecar-los cap al cel es trobava amb la barana del balcó on tantes voltes hi havia estat apoiat aquell que sens dir-li cap paraula que deixes entreveure un sentiment amorós, s'havia infiltrat de tal manera en son cor, que era treball inútil el volguer arrencar-lo.

Passaren mesos, passà un any, i un dia una senyora acompanyada d'una joveneta que a la llegua es veia que no pertanyien al cèns de Barcelona, entraren a la botiga.

—Deu les quart.

—Bon dia tingui.

—Veníem a que'ns ensenyés puntes.

—¿No'm podrien indicar més o menys l'objecte, la classe...?

—Veurà: la meva filla està per casarse, amb això ja comprendrà que les vull bones... i are que m'en recordo. ¿No es aquest el carrer de Bellpuig?

—Si senyora.

—Potser vostè'l coneixerà al promès, era un estudiant d'advocat que vivia al número trenta, a casa la senyora Martina.

—No... sé...

—Doncs si que es estrany. Està tip de dir-nos tot fent broma: al carrer on jo vivia hasta els gossos coneixen a n'en Manel Riucorp.

—Jo ho sento molt, però mai he sentit anomenar an aquest jove.

I mentres es girava per a agafar un mostruari, una llàgrima que portava diluida l'ilusió perduda, relliscava per ses galtes.

VICTOR D'AMOC.

Dues obres notables

FLORS DE SANG, d'en Apeles Mestres.

LES DANAIDES, d'en Ambrosi Carrión.

El dia 3 del corrent tingué lloc en el local del Foment del Teatre Català, la lectura del llibre de poesies *Flors de sang* del nostre respectable amic Apeles Mestres, acompanyant-lo en la lectura en Ramon Tor.

La sala de la esmentada entitat estava plena de gom a gom, observant-s'hi elements de la Colonia francesa.

Aquestes poesies d'un marcat caracter partidista entusiasman a la concurrència que aplaudí totes, totes les composicions que formen el volum i algunes de elles tingueren que ser repetides a prec de l'auditori.

No cal dir, que tractant-se de produccions del eminent poeta, estan magistralment escrites i que son inspiradíssimes, particularment la que porta per títol «Nadal en la trinxera» que corprèn de debò.

Vagi la nostre efusiva felicitació al nostre estimat i coral amic.

En el mateix local, el dia 10, el nostre dilecte amic en Ambrosi Carrión ens donà a coneixer la tragedia en tres actes *Les danaiides*, que llegí junt amb la senyora Nicolau i els actors senyors Gimenez i Monfort.

En la nova tragedia se'ns revela l'autor com a tràgic de força i helenista consumat, al ensemps que com a poeta incomparable. Els versos, d'un pur classicisme, tenen tal fluidesa que apar com si una melodia continuada ens acarones amb llur murmuri excels.

Hi ha cants tan feliçment inspirats, amb tal força i tal braó que assoleixen el límit de lo que'ls humans puguin concebir. En el segon acte, el moment del repartiment de les espases per Danus a llurs filles, sobrepuja a quan la imaginació més feconda pugui somniar de formós en la terra.

En resúm, en Carrión, en la nova obra, fa gala de poeta fàcil i de dramature expert.

La nombrosa concurrència que assistí a la lectura aplaudí freneticament al finalitzar cada acte, interrompent al terminar el cant de les espases, per a demostrar al autor l'entusiasme que li produí aquella pàgina tan valenta i tan poètica.

El nostre amic fou xardorosament felicitat al acabar l'obra, ben justament, car a la nova producció pot ben bé dir-se que li correspon un lloc preeminent entre les de la dramàtica de nostre terra.

A les moltes felicitacions rebudes, acceptí l'amic la nostre més ferventa.

F. F.

ALBA DIVINA

Dels pebeters la fumejanta aroma
s'es esvahida; del festí acabada
l'orgia monstruosa; cau lassada
la ressorgida raça de Sodoma.

Damunt de la catifa s'hi desploma
amb lassament, la hetaira mai saciada
amb el pit mal cobert, tota sullada
de la luxuria qu'en sa carn flectoma.

En l'ample finestral estranya i muda
la filla de Magdala hi esguardaba
la nova albada, dintre el buid caiguda,

amb fort impuls son cor al lluny volaba
cridat per nova amor desconeguda.

Envers Jerusalem Jesús passaba.

AGNA SENÉ D'AYMA.

Per la memoria d'En Ferrés-Costa

Per honrar la memoria del jove escriptor català i fervent patriota Pere Ferrés-Costa, que morí valentment el dia 9 de Maig de l'any passat en els cèlebres combats de l'Artois defensant heroicament els ideals de la raça llatina, la població de Sant Vicens dels Horts, secundada per un bon aplec d'amics i admiradors del valent escriptor i amb la cooperació de les autoritats d'aquella població, ha acordat celebrar una sessió necrològica per enaltir dignament la seva acció noble i generosa.

Aquesta sessió tindrà lloc el pròxim mes de Maig, el diumenge dia 14 amb motiu de complir-se el cap d'any de la seva mort; hi ha el propòsit de celebrar-la d'una manera popular per a quin fi ja ha sigut concedida la espaiosa sala d'espectacles de l'important entitat «La Vicentina» de Sant Vicens dels Horts, poble nadiu del brau català.

Han sigut convidades prestigioses personalitats de la nostra literatura, quines han promès ja assistir-hi, llegint treballs encaminats a enaltir la seva memoria.

Instantànies

I

ELS CAMÍNS PER A ESCULLIR

Amanyagant-te el Vici
lentament va portant-te al precipici;
la Virtut que't reprèn amb rigorisme
constantment va apartant-te del abisme.

Amb això pots triar,
si el que't fa riure i vol ta perdició
o bé el que't vé a renyar
i mira per la teva salvació.

II

EL PITJOR DELS PITJORS

Diuen que a Deu va demanar
l'àngel rebel vení a fer guerra

si aquí un com éll pogués trobar
de cor dolent... Vegé a l'avar...
i encara fuig d'aquí la terra!!!

III

CENT VEGADES MÉS

Amb noblesa de cor val més sêr pobres
que no amb el cor aixut sêr rics de sobres.

IV

LLUNY DE MALESES I MENTIDES

Pensa sempre lo que has de fer o dir,
si vols passar per home respectat:
lo que al fer-ho no't puga avergonyar;
lo que diguis, que siga veritat
i que tot-hom ho puga repetir.

V

EL TERRAT DE VIDRE

Si mancaments tots fem,
per què hem de criticar
als agens que veiem?
Si als terrats d'altre gent pedres tirem,
no poden vení al nostre a rebotar?

VI

QUANTS COPS EN EL POT PETIT...

No caiguis en un círcul vicíós
creient una *gran obra* un *llibre gros*;
que cap mèrit no hi ha en la *quantitat*
si no la favoreix la *qualitat*:
moltes vegades un *volúm petit*
és millor que un de *gros*, si és ben escrit.

VII

DESAGRAÏMENT

«Repatani i rebec» dius, que suara,
essent vell, el teu pare s'ha tornat,
i no'l pots sofrir més... Doncs més encara
haurà per tu sofert, segû, el teu pare
quan eres petitet... i s'ho ha callat!

VIII

CAMÍNS REPOBABLES

El que amb pocs mèrits mira d'havê
llocs prestigiosos, dos medis té
per a assolir-los amb pocs afans:
o bé avantant-se del seu sabê
o bé mal dir-ne dels seus companys.

IX

QUI DIA PASSA...

Pel que té de venir tens sofriments?
Què encara no'n tens prous amb els presents?

X

CASTELLS MÉS ALTS HAN CAIGUT

Ni amb posició brillant, ure no denotis,
que passatgeres les riqueses son
i dant voltes el món
et pots clavar un dia de bigotis.

CANDOR SALAMÉ.

FESTA

Jorn de Missa Nova

A n'el dilecte amic poeta,
Mossèn Isidro Castells.

¡Com passa'l temps, dilecte amic, com passa!...
Les hores com les aus fugen volant,
els jorns lleugers i'ls anys ¡ai! que'l cor glassa
del modo que se'n van.

Remembreu aquell temps de l'infantesa
en que'l Senyor, habent trucat al cor,
posava nostres ulls amb gran blanesa
al mont d'eterna albor?

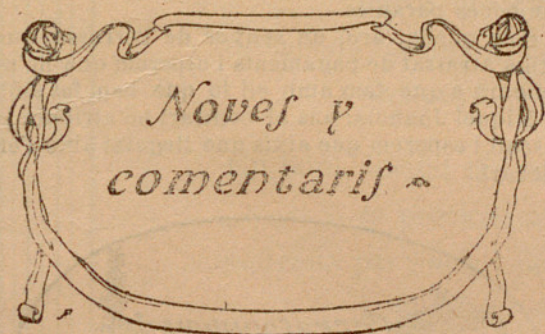
Veieu, per viarany de llum signava,
al cim un sacrifici hi alçareu
i a fer la llarga ira'ns alentava
mostrant la seva creu...

L'ignot camí emprenguerem amb coratge,
pujant als cims i escorellant la vall;
sembla lluny... el començ d'aqueix viatge,
mes ¡ai! som ja al cimall...

Sí; en eixos jorns curulls de benaurança
anem pujant al tant august altar;
avui sou vos que omplert de delectança,
Jesús hi heu fet baixar.

L'esperança n'ha tret ja la florida;
jo us felicito, ho dic amb tot el cor.
Tot vola, ja ho veieu, en eixa vida,
com vola un somni d'or.

Mossèn PERE VERDAGUER.

Avís

Ferms amants de les lletres catalanes, oferim les columnes de FESTA a tots els que tenint aficions literaries i mèrits suficients no poden publicar els seus treballs per falta de lloc on fer-ho.

No cal dir que 'ls treballs seràn examinats escrupulosament per a que no desdiguin dels que publiquem habitualment.

AVÍS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d'impremta» i franqueijat com a tal.

Els que vulgan incluír-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguent-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s'ens envii amb aquesta forma.

Entre els varis senyors que faràn us de la paraula en la sessió necrològica per a enaltir la memoria del patriota Pere Ferrés-Costa, hi figuren els nostres amics Ambrosi Carrión, J. Vives i Borrell, M. Gras Vila, Eugeni Duc Salvat, R. Vilaró i Guillemí, Pau Modolell, J. Soler i Plà, Manel Fondevila i M. Serra i Moret.

J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

La companyia Guerrero-Mendoza anuncia les següents estrenes d'autors catalans.

Clitemnestra de l'Ambrosi Carrión, *Las flores de Aragón*, *El Gran Capitán*. *La muerte en alba* i *Cuando florezcan los rosales*, de l'Eduart Marquina.

Degut a causes involuntaries i al gran nombre de lletres rebudes ens es impossible contestar en aquest número la majoria de la correspondencia rebuda. Ho farem en el pròxim.

Camisería

SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

Patria Jove revista de la Joventut Escolar Nacionalista de Barcelona i *La Sardana*, de Manresa, han enviat son primer número a la nostra Redac.

ció; els desitjem molts anys de vida i bon acert en la tasca empresa.

Joan Molas Valverde

SONATES

OBRES POÈTIQUES

Prefaci per Apeles Mestres

Sonates: I. Del camp.—II. Del mar.—III. Del dolor i de la confortació.—IV. D'amor.—V. Fantàstica.

LUXOSA EDICIÓ EN PAPER
:-: DE FIL, 3 PESSETES :-:

Aquesta obra està de venda en les llibrerries i en la Redacció de FESTA. Els subscriptors de fora que desitgin adquirir-la, deuen enviar-nos, además del seu import, 0'50 pessetes, i la rebràn per correu, certificada.

La benemèrita entitat «Foment del Teatre Català» ha organitzat sis sessions selectes per la companyia del actor Jaume Borràs que tindran lloc en el preciós teatre *Coliseum* (Pompeia) els dijous a la nit.

Heusaquí el programa: 27 Abril. *Nausica*, Joan Maragall i *Poruga*, J. Pin i Soler.—4 Maig. *La filla del mar*, Angel Guimerà i *El testament de l'oncle*, Joaquim Riera i Bertràn.—11 Maig. *L'estiu de Sant Martí*, Apeles Mestres; *La badia de la mort*, Ambrosi Carrión i *L'home de l'orga*, Santiago Rusiñol.—18 Maig. *Les garces*, Ignaci Iglesias i *Mati de festa*, Aveli Artís. 25 Maig. *El Pubill*, Frederic Soler (Pitarra) i *El mestre de minyons*, J. Feliu i Codina.—31 Maig. *A casa l'Alcalde*, *L'ase del hortolà*, *Un monolog* i *Qui... compra maduixes!*, Emili Vilanova.

El darrer número de la revista *Teatro Mundial* publica la preciosa comèdia en dos actes dels senyors Albert Insúa i A. Hernández Catà *La culpa aliena*, estrenada amb èxit a Madrid a principis d'aquest mes.

La manca d'espai ens priva de parlar de la representació en el «Centre Autonomista de Dependents del C. i de l.», del hermos drama de l'Ignasi Iglesias *Els vells*. Sols direm que dita representació fou un èxit pels actors i autors, com ho deixà

demonstrat el públic nombrosíssim, que no's cansà d'aplaudir.

Per dificultats surgides a darrera hora en el montatge del decorat de *Nausica*, els organitzadors de les sis sessions de teatre català que han de tenir lloc en el *Coliseum* (Pompeia) s'han vist obligats a aplaçar la representació d'aquesta obra. La funció inaugural tindrà lloc el dia 27 amb el drama d'en Guimerà *La filla del mar* i la comèdia d'en J. Riera i Bertràn *El testament del oncle*.

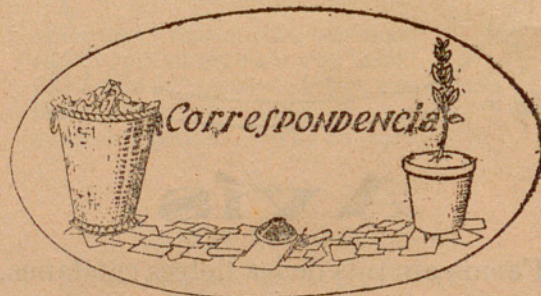
Elixir Callol remedi de les Debiles

Suscriptors que no paguen

Sols un—per satisfacció nostra i per a honor de la nostra subscripció—en devem sometre a la consideració dels llegidors; l'individu en qüestió es tot un cas; fixint-s'hi bé:

En Miquel Juanola i Benet, que viu al carrer de Bonaire, 5, a Olot, va suscriure a FESTA el dia 8 de Juny de 1915, segons lletra que tenim a la vista; doncs bé aquest *protector* que'ns va sortir en la fetxa esmentada, no ha pagat mai, estant en descubert per la friolera d'onze mesos, fent-nos perdre temps i diners en correspondència, puix havem apurat tots els mitjans abans d'arribar a posar-lo a la vergonya; però no n'havem tret més que bones paraules.

Sols queda, are, un senyor de Terrassa que estiga atrassat de pagaments i esperem que no'ns obligarà a que fem amb ell lo que hem fet amb en Miquel Juanola; ans al contrari ho atribuïm a descuit i esperem que aixís que llegeixi això s'en donarà.

Josep Roig i Mas. No'l podem complaure.—*Miquel Enric.* No interessaria als nostres llegidors.—*J. M. Cortada de P. Gibert.* No més ens agraden els cinc darrers versos—*Gaietà March.* La poesia està bé de fons i fins d'imatges, però resulta cacofònica per no haver cuidat l'accentuació.—*P. Zaragoza Alemany.* En cartera.—*Miquel Saperas Auví.* Acceptada la «Marxa nupcial».—*J. A. F. i C.* De vostè n'esperem més.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	> 0'75 trimestre.
Extranger	> 1'25 >

Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.ª, 2.ª

Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI